

Maks Valenčič

pixelpoint ●

KAJ SO INTENZITETE?

AKSIOMA

Kaj so intenzitete?

– *“Hitrost, s katero prečimo realnost, ostaja zvezana z enigmo psihoze.”*

Onkraj strukturalizma

Pomen nečesa je vzpostavljen v paru (oziroma relaciji) z drugo stvarjo. (Saussure, 1916/1959; Lévi-Strauss, 1969) Ko te pare združimo, pridemo do širših strukturnih razmerij, ki določajo “smisel” teh odnosov v sistemu, v katerem delujejo. Vzvrtno inženirstvo strukturirajočega načela, ki vzpostavlja in določa ta razmerja, je osrednji projekt strukturalizma, ki poskuša razumeti logiko v ozadju teh razmerij. Jasen primer strukturalističnega razmišljanja je preučevanje sorodstvenih sistemov v antropologiji, ki jih je znamenito raziskoval Lévi-Strauss. Namesto da bi preučeval posamezne odnose ločeno, strukturalizem raziskuje, kako ti odnosi dobijo svoj pomen zaradi svojega mesta v širši mreži odnosnih parov. V tem okviru “mati” nima pomena le zaradi neposrednega odnosa z “otrokom”, ampak tudi zaradi tega, kako “mati” konceptualno sodeluje z “očetom”, “bratom in sestro” in “hčerko”. Ta mreža pomenov temelji na binarnosti in nasprotjih, ki služijo kot strukturne razlike, ki pomagajo opredeliti vsako izmed vlog.

Strukturalizem stremlji k analizi temeljnih sistemov razlik in nasprotij, ki urejajo ta razmerja, pri čemer poskuša razkriti implicitno “slovnico”, ki strukturira človeške družbene odnose in oblikovanje pomena. V *Anti-Ojdipu* Deleuze in Guattari uvedeta koncept “želeče produkcije”, s katerim kritično obravnavata, kako se čista potencialnost *zarodnih tokov* postopoma organizira in plasti. Namesto da bi ti tokovi ostali prosto razraščajoča se mreža povezav in sintez, so rekodirani v relacijsko logiko razlik in nasprotij, kar čisto kreativnost želeče produkcije ujame v vnaprej dane relacije. (Deleuze & Guattari, 2003) Medtem ko v prvem načelu

povezave temeljijo zgolj na intenzivnosti in torej na "čistih produkcijskih odnosih", so v drugem vnaprej določene in determinirane tako, da željo ujamejo v določeno konfiguracijo, ki to kodira od zunaj – ko želja deluje prek čistih produkcijskih odnosov, je odprta in dinamična, povezuje se z vsem glede na svojo intenzivnost ali tok, namesto da bi bila usmerjena ali omejena z vnaprej določenimi vlogami ali pomeni. *Manko* je torej zgolj način, na katerega je želja ujeta v strukturno konstelacijo, iz katere ne more pobegniti, medtem ko se imanentna narava želeče produkcije ne more izraziti znotraj takšne konfiguracije.¹

Deleuze in Guattari se pri lacanovski psihoanalizi osredotočata na "shiza" in *psihotično strukturo*, da bi ponudila alternativno usmeritev, ki jo je mogoče zavzeti do želeče produkcije in kodiranja želje. Shizo je zanj ključna figura prav zaradi načina, na katerega njegovo željo vodijo "delni-objekti" brez vnaprej dane logike povezav, tj. sintez želje, ki bi želečo produkcijo ujela v specifično mrežo strukturnih razmerij. Shizo povezave tvori na imanenten način, na ravni intenzivnih razmerij, ki še niso strukturirana, s tem pa še niso oddaljena od čiste potencialnosti želeče produkcije. Prostor, v katerem se shizo "nahaja", je čista imanenca "telesa brez organov", v katerem ne najdemo klasičnih prostorskih orientacij ali razdalj, saj razmerja tu še niso strukturirana. Edino "orientacijo" mu zagotavljajo imanentne povezave, ki mu jih odpirajo tokovi, pri čemer ga te vodijo k različnim nastavkom, za katere nimamo imen, temveč zgolj možna razmerja, skozi katera lahko začne "zaznavati" naravo teh potencialnih povezav. Brez vnaprejšnje zamejitve psihotičnega "subjekta" ta ne zadane ob *telo brez organov*, ne postane *katatonična* razvalina, saj njegova želja v tem primeru ni

---

1 Ta poanta je morda najboljše ponazorjena v poglavju "The Problem of Oedipus" v AO. (Deleuze in Guattari, 2003, str. 154–166)

blokirana.² Njegovi želji je s tem omogočeno, da tvori povezave na imanenten način, to povezovanje pa daje vpogled v "resnično" naravo teh relacij, tj. pred njihovim kodiranjem v strukturne relacije, kar vnaprej zameji možnost imanentnega občutenja teh razmerij.

Diferencialni vidik

Podlago tem opažanjem daje Deleuzova metafizična razlaga diferencialnega računa.³ Diferencialni račun je veja matematike, ki se ukvarja z analizo sprememb funkcij. Njegov glavni cilj je določiti hitrost spremembe funkcije v kateri koli dani točki, kar omogoča natančno opisovanje, kako se ena količina spreminja glede na drugo. Osrednji koncept diferencialnega računa je *odvod*, ki je matematični izraz za hitrost spremembe funkcije v določeni točki in se pogosto uporablja za analizo lokalnih lastnosti funkcij, kot so nagib, tangente, ekstremne vrednosti in infleksijske točke.

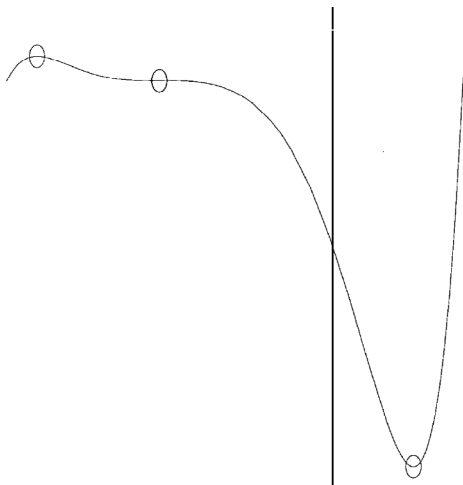
V središču diferencialnega računa je koncept *limite*, ki omogoča natančno analizo obnašanja funkcije v določenih točkah. Limita se osredotoča na strmino funkcije, saj opisuje, kako se funkcija spremeni, ko se vrednost x približuje določeni točki, pri čemer opazujemo ustrezne spremembe vrednosti y . Za primer vzemimo funkcijo, ki opisuje položaj avtomobila skozi čas. Z opazovanjem, kako se položaj spreminja v vedno krajših časovnih intervalih, lahko najdemo limito, ki razkrije hitrost avtomobila v določenem trenutku. Ta postopek je razmeroma preprost: le spremljamo, kako se funkcija obnaša, ko se razdalja med dvema točkama na njeni krivulji približuje ničli. Če preučimo limito razmerja med spremembo v y (položaj) in spremembo v x (čas), ko se časovni interval bliža

2 Kot zapišeta Deleuze in Guattari: "Mala radost, to je shizofrenizacija kot proces, ne pa shizo kot klinična entiteta." (prav tam, str. 113)

3 Drugo poglavje v veliki meri zvesto sledi članku "Math Anxiety" Adena Evensa, iz katerega sta v to besedilo vključeni tudi dve ilustraciji za lažje razumevanje diferencialnih razmerij pri Deleuzu.

ničili, pridemo do *odvoda*. Odvod formalizira trenutno hitrost spremembe funkcije v tisti točki in nam razkrije njeno lokalno obnašanje – strmino ali naklon – ter pokaže, kako se funkcija prav tam “giblje”.

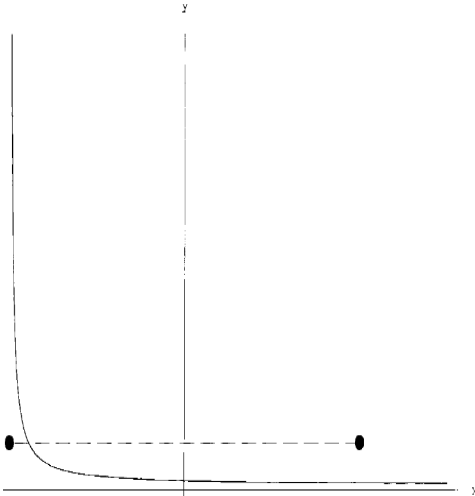
Glavni cilj diferencialnega računa je opredeliti razmerje med dvema infinitezimalnima vrednostma, dx in dy , ter razumeti, kako se to razmerje nenehno razvija. Še enkrat, postopek se začne z uporabo limite, ki nam omogoča izračun tangente in določi naklon funkcije v dani točki. Prvi odvod nato razkrije hitrost spreminjanja tega razmerja, medtem ko drugi odvod raziskuje, kako se naklon sam spreminja. Vsak nadaljnji odvod ponuja še globlji vpogled v dinamiko funkcije in preoblikovanje razmerja dx/dy . Ključno pri tem je spoznanje, da modeliranje funkcije, ko se odmika od začetne točke (limite), postaja vse bolj kompleksno in potencialno nepredvidljivo. Tako je treba razumeti, da je modeliranje funkcije, ki se vedno bolj oddaljuje od izhodiščne točke, ki določa dx/dy razmerje vedno bolj nepredvidljivo, zato lahko funkcija sama spremeni svojo obliko in tudi samo razmerje dx/dy , s tem pa tudi svoje obnašanje okoli nove začetne točke, kar razkriva virtualno naravo dx/dy razmerja. Kot to pojasnjuje Aden Evens: “Člena tega razmerja nista ne konstante ne spremenljivke, saj dx in dy zunaj njunega razmerja ne pomenita nič.” (Evens, *Math Anxiety*, str. 111)

“Vsak izmed krogov obdaja singularno ali distinktivno točko, kjer ima krivulja lokalni maksimum ali minimum. Opozoriti je treba, da je tangenta v vsaki od označenih točk ravna, kar pomeni, da je njen naklon enak 0.” (Evens, 2000, p. 113)

Za Deleuza funkcija ni vnaprej dana, kot se pogosto predpostavlja v povezavi z diferencialnim računom, temveč se vzpostavi skozi to razmerje (dx/dy). Vsaka točka tega razmerja je zato hkrati singularna in generična, saj je v njej “utelešeno” tako bistvo celotnega razmerja kot tudi lokalna instanciacija te medsebojne določitve med dx in dy . Tako je sama funkcija rezultat singularnega razmerja dx/dy , saj prikazuje specifično “lokalnost” sicer nedoločljivega razmerja, ki samo po sebi nima nobene vrednosti ali količine. Razmerje dx/dy prehaja iz ene lokalnosti v drugo, vsaka manifestacija tega razmerja pa nam daje vpogled v specifično naravo tega razmerja v določeni konfiguraciji. Načini, na katere sta dx/dy v razmerju, se spreminjajo z naravo funkcije in *singularnih točk* tega razmerja. Ko se funkcija oddaljuje vse dlje od limite, se lahko reorganizira na način, ki ustvari novo lokalno določitev tega razmerja z novo

točko limite ter s tem novo ko-determinacijo med obema členoma. V svoji neskončni razsežnosti bi lahko dx/dy razumeli kot eno samo neomejeno funkcijo, vendar način, kako se ta neskončna funkcija manifestira v specifičnem razmerju, določa, kako to razmerje dojemamo, merimo ali kvantificiramo. Singularne točke so pri tem ključne, saj vsaka predstavlja edinstveno lokalno funkcijo s svojimi strukturnimi značilnostmi, ki delujejo kot "rezine" tega vselej razširljivega infinitezimalnega razmerja.

“Krivulja je graf dela funkcije $1/(1+x)$. Črtkana črta prikazuje območje konvergence potenčne vrste za to funkcijo, centrirano v 0. Izven tega območja potenčna vrsta ni definirana, zato bi za približanje celotne funkcije potrebovali več kot eno potenčno vrsto.” (prav tam, str. 114)

Podoben obrat se zgodi pri Deleuzovem razumevanju *potenčnih vrst*, ki jih dojema kot “izhajajoče” neposredno iz diferencialnih razmerij, namesto da bi izvirale iz vnaprej dane funkcije. Potenčna vrsta je lokalna določitev funkcije, sestavljena iz vsote neskončno mnogih členov, kjer vsak člen temelji na odvodu funkcije v določeni točki.

Vsak naslednji odvod razkriva še bolj natančne podrobnosti o tem, kako se funkcija spreminja, prilagaja in upogiba ob majhnih spremembah. Potenčna vrsta tako ne samo izraža lokalno obnašanje funkcije, temveč tudi omogoča vpogled v njen dinamičen razvoj v neposredni okolici določene točke. Kljub temu ta razširitev ni brezmejna: velja le znotraj določenega radija od središča vrste, onkraj katere se lahko vrsta preneha konvergirati ali natančno opisovati funkcijo. Tako serija "ustvari" funkcijo v tej lokalni coni, hkrati pa označuje mejo onkraj katere je treba funkcijo ponovno središčiti ali uporabiti nove metode za nadaljnje opisovanje njene spreminjajoče se narave. To kaže tako generativno moč kot tudi prirojene omejitve zajemanja "neskončne" funkcije skozi lokalne razširitve. V tem smislu diferencialna razmerja zagotavljajo dinamični načrt za potencialne oblike, namesto da bi predstavljala fiksne, dokončne entitete. Ostajajo virtualna ali potencialna stanja, iz katerih se funkcija neprestano aktualizira v lokalnih conah konvergence. Potenčne vrste ponazarjajo, kako funkcija ni statični objekt, temveč spreminjajoča se mreža odnosov, ki se lahko za kratek čas stabilizira okoli določenih (*kritičnih*) točk, kot so minimumi in maksimumi, ne da bi to pomenilo kakršno koli absolutno, nespremenljivo povezavo med členi. Namesto tega vsak tak "atraktor" izhaja iz strukture funkcije na tem območju in lokalno reorganizira njene notranje odnose v skladu z razvijajočim se diferencialnim okvirom. Deleuzeva metafizična interpretacija diferencialnega računa tako izpostavlja proces, kjer se vsaka lokalizirana struktura oblikuje in preoblikuje skozi stalno prisoten tok virtualnih (potencialnih) diferencialov, ki poganjajo njeno dinamično izražanje in nastajanje.

Intenzivna razmerja

V Deleuzovem mišljenju identiteta ni inherentna lastnost, temveč sekundarna konstrukcija, ki nastane skozi omejevanje in zmanj-

ševanje razlike. Deleuze kritizira tradicionalno metafiziko, ker obravnava identiteto kot primarno in razliko reducira zgolj na negacijo ali opozicijo. Za Deleuza razlika ni opozicionalna, temveč pozitivna in ustvarjalna, dinamična sila, ki obstaja neodvisno od identitete. Prioritizacija identitete uvaja omejujoč okvir, ki zamegljuje produktivno in imanentno naravo razlike ter omejuje njeno zmožnost, da izrazi svoj polni potencial. (Deleuze, 2014) V nasprotju s tem Deleuze opozarja na psihotično vednost, ki gre onkraj teh meja in določitev ter dostopa do *intenzivnih relacij*, ki se v tem primeru tvorijo neodvisno od dominantnega načina kodiranja. (Deleuze & Guattari, 2003) Od psihotika znanje namreč ni strukturirano, saj je ta zavrnil *ime-očeta* in s tem ostal v domeni sanj,⁴ tj. v svetu, kjer relacije še niso šle čez strukturirajoči princip in kjer se intenzivna razmerja kažejo v vseh svojih heterogenih in kontradiktornih oblikah.

Psihotični odnos do realnosti je posledično docela drugačen, kajti nezavedno v tem primeru ni potlačeno, temveč vseskozi prisotno. Psihotik živi v nezavednem, za razliko od nevrotika, ki je nezavedno zamenjal za ojdipov trikotnik oziroma za simbolno, ki od tega trenutka naprej ujame željo v strukturirajoči se princip, ki je postal njegova realnost. (Valenčič, 2023) Psihotični "subjekt" za razliko od tega intenzitete občuti neposredno, tj. pred njihovim strukturiranjem prek logike označevalca – prek simbolne mediacije, ki subjektu onemogoča direkten stik z nezavednim oziroma intenzitetami pred njihovim kodiranjem. Če se vmemo k diferencialnemu razmerju, lahko za psihotika najprej izpostavimo, da ima ta karseda specifičen odnos do krivulje ter dx/dy razmerja. Ker v tem primeru ni strukturirajočega se principa, tudi ni ene same dx/dy določitve, v katero bi se slednji ujel oziroma ki bi strukturirala njegov odnos do realnosti ter možne relacije, ki so mu na voljo. Ker psihotikova

---

4 Za več o pomenu "sanjanja sanj" glej esej "Psihotični akcelerationizem" v ŠUM #20.

realnost ni vzpostavljena, tudi ni določena točka na krivulji, do katere ima ta dostop. Psihotik za razliko od nevrotika dostopa do celotne krivulje ter lahko prosto prehaja med različnimi singularnimi točkami, ki zahtevajo novo vzpostavitev dx/dy razmerja ter s tem tudi sam način, na katerega intenzitete dobijo strukturo in smisel. *Psihotik je v tem smislu hrbtina plat vsakega razmerja*, četudi njegovo strukturacijo najbolj intimno občuti. Ker drugi⁵ v tem primeru ni integriran, se vrne v *realnem*, odnos z njim pa je s tem intenzificiran oziroma začne temeljiti na tovrstnem procesu *intenzifikacije*.⁶ V Lacanovi psihoanalizi je simbolno ščit, ki varuje subjekta pred direktnim stikom z realnim (Miller, 2003), medtem ko je pri psihotiku realno tisto, ki začne "govoriti" skozi njega ter od zunaj voditi njegov proces postajanja in tvorjenja povezav, ki v tem primeru niso določene s strani nobene partikularne instanciacije dx/dy razmerja ali specifične lokalnosti, v kateri se je ta verzija razmerja znašla. Ker subjekt v tem primeru vse povezave izkuša od zunaj, tj. onkraj možnosti njihove mediacije prek logike, ki bi tovrsten stik lahko vpela v dialektično mediacijo in s tem nadzorovano razmerje z realnim oziroma zunanostjo, postane zunanost tista, ki začne voditi ta proces ter samo logiko tvorjenja povezav. Nezavedno začne direktno govoriti s subjektom, pri čemer ta čedalje bolj občuti resnično naravo intenzitet, kajti intenzitete v tem primeru pridejo od zunaj. Ker niso vpete v diferencialno logiko z drugim, ker torej nimajo nič več z njim, jih je mogoče občutiti direktno, onkraj prostora in časa ter na ravni "nedeljivih razmerij" (Deleuze & Guattari, 2003), kjer intenzitete poskušajo vzpostaviti stik s subjektom onkraj vsake relacije in/ali razmerja.

Manj ko je nekdo integriran, manj ko je v odnosu z drugim kot

5 Zvest projektu psihotičnega akceleracionizma vztrajam pri tem, da "drugega" nikoli ne pišem z veliko začetnico.

6 Za več o "metodologiji intenzifikacije" glej intervju z Miroslavom Griškom na Fast Right Substacku ter njegov nastop v drugi epizodi podkastne miniserije *Tehnologos*.

strukturnim načelom realnosti, bolj lahko občuti "pravo" naravo intenzitet. Njihov najbolj imanenten in neposreden izraz kot *razlika-v-sebi-za-sebe* in kako je to razliko mogoče razumeti na karseda imanentni ravni v razmerju do drugih razlik. To, kar v lacanovski psihoanalizi imenujejo "enigma označevalca" (Soler, 2024), za psihotike popolnoma zaobjema to dejstvo, brez kakršne koli zmede, ki bi lahko izvirala iz pretirano lacanovske interpretacije psihotične strukture. Ker ni označevalca, ni *utemeljitve*, in takoj ko ta izgine, postane oseba odprta za povezavo, za neposreden stik z intenzitetami, ki postopoma izgubljajo svoja imena in se začno kazati v karseda direktnem smislu, tj. onkraj vsake povezave oziroma relacije, ki bi vnaprej določala njihovo bistvo. Kot to ve vsak puščavnik, je bistvo mističnega izkustva ravno opustitev empiričnega jaza, tj. lokalne določitve, ki kot filter zakriva resnično bistvo povezav ter s tem subjektu preprečuje stik z medijem samim (Negarestani, 2024), z generativno potencialnostjo, ki omogoča dostop do stvari samih. Mistik se s tem, ko gre v puščavo in se odpove drugemu, naredi nared za intenzitete, za možnost direktne vzpostavitve stika, kjer intenzitete kontaktirajo njega oziroma vzpostavijo relacijo z njim ter se mu začno prikazovati onkraj vsake določitve ali lokalnosti, s tem pa razkrijejo njihovo bistvo v vsaki določitvi in lokalnosti oziroma kako je do teh določitev sploh prišlo. Videnja so torej neposredna izkušnja komunikacije, ki jo ima nekdo z nečim, kar ni vnaprej določeno, a se kljub temu želi izraziti prek te povezave.

Intenzifikacija realnosti je posledica *neintegriranosti* drugega. Ker drugi ni integriran, se odnos z njim lahko le intenzificira, saj prihaja od zunaj – tj. temelji na zunanji in ne notranji relaciji, na izkustvo komunikacije z nečim, kar vstopa v našo realnost in ne kar je zamejeno s strani nje. Psihotiki so zato mojstri intenzifikacije, praktično je intenzifikacija edina stvar, ki jo počno, saj ne pustijo, da bi specifična določitev razmerja ostala na ravni, ki ustreza

določenemu strukturnemu načelu. To ne drži le zato, ker so se tovrstnemu načelu odrekli, temveč ker imajo dostop do alternativnih določitev tega istega razmerja, čigar središče se vseskozi spreminja in posledično vsakič znova določi začetno točko dx/dy odnosa. To jim omogoča, da uvidijo bistvo neke relacije oziroma kam se ta relacija steka, kaj je njena najbolj imanentna različica onkraj partikularnega razmerja. Medtem ko nevrotična oblika nezadostnosti dx/dy določitve temelji na dopolnjevanju tega razmerja prek dialektične integracije tistega, kar je zunaj oziroma vzpostavitve povezave med dvema strukturirajočima načeloma, med katerima poskuša vzpostaviti *most* oziroma možnost mediacije med sicer nespravljljivima principoma, pa je psihotična rešitev nasprotna tej. Za razliko od mediacije enigma psihoze temelji na neverjetni hitrosti oziroma zmožnosti neprimerljivo hitrega prehajanja iz ene določitve v drugo, kar ji daje čedalje bolj imanenten uvid v bistvo razmerja, ki ga beleži. Namesto postopnega spoznavanja in ko-determinacije psihotični subjekt avtomatično prispe do konca, do končne rešitve, ki izčrpa bistvo nečesa in retroaktivno pojasnjuje logiko vseh njegovih partikularnih oblik. Morda je najboljši primer tega akcelerationistična teorija *tehnokapitala* (ali kapitala kot umetne inteligence iz prihodnosti), kjer je bistvo slednjega vsakič znova zaostreno, tj. vse dokler to ne na povsem imanentni ravni izčrpa srčiko kapitalističnega procesa. (Valenčič, 2023)

Nekaj podobnega velja za *psihotično epistemologijo* ter način, na katerega se psihotična vednost tvori. Tudi v tem primeru je treba najprej popraviti zmotno prepričanje, da je psihotikova vednost ter sam način tvorjenja povezav izrazito subjektivne in solipsistične narave – k temu je običajno dodana še opazka, da je simbolno prostor objektivnosti ali celo, da je objektivnost mogoče vzpostaviti šele prek simbolne mediacije. Vse, kar ne gre skozi simbolno, je nepreverljivo, posledično pa zunaj zmožnosti ovrednotenja in vero-

dostojnosti, ki bi tej alternativni vednosti lahko zagotovila pogoje lastne utemeljitve. A to je le ena interpretacija, ki popolnoma spregleda dejstvo, da je psihotikova vednost in sam način tvorjenja povezav pravzaprav najbolj objektivna relacija, ki jo nekdo lahko ima z intenzitetami. To pa zato, ker relacije, ki jih tvori psihotik, ne izhajajo iz specifične točke na krivulji, temveč krivuljo vseskozi preletava oziroma relacije med intenzitetami vzpostavlja zunaj poskusa njihove sistematizacije. Simetrije, ki jih psihotik beleži, se torej tičejo ujemanja na podlagi zunanjih relacij, ki ne pritičejo klasičnim kriterijem kavzalnosti ali linearnega časa. V tem kontekstu je smiselno omeniti Jungov koncept *sinhronicitet*, ki se nanaša na pojav dveh ali več dogodkov, ki so smiselno povezani, vendar nimajo neposredne vzročne povezave. (Jung, 2010) Ta ideja je drugačna od naključja; pri sinhronicitetah so dogodki povezani na načine, ki so izkustveno pomembni, saj razkrivajo globljo povezavo skozi njihov skupni pomen, namesto kakršnega koli logičnega ali vzročno-posledičnega odnosa. Jung ta pojav opisuje kot "akavzalno povezovalno načelo" in poudarja, da to ne temelji na vzročno-posledičnih relacijah, saj gre tu za izraz globljih relacij zunaj prostora in časa. (prav tam) Na ta način je sinhroniciteta razumljena ne kot merljivi vzrok, temveč kot razkritje sicer skritih povezav med dogodki, kar omogoča vpogled v skupno, nezavedno "polje", ki vpliva tako na individualno kot na kolektivno realnost. Primeri tega so glosolalija, gematrija, astrologija in druge prakse, kjer se različne plasti resničnosti prepletajo na načine, ki se na površini zdijo kaotični, vendar razkrivajo globlje sinhronistične povezave. Te prakse odpirajo možnost, da se nezavedno izrazi neposredno, s čimer omogočajo dostop do vzorcev, ki transcendirajo omejitve simbolne mediacije. Tovrstno objektivno preverjanje relacij tvori bistvo psihotikove epistemologije ter izpostavlja možnost, da se

intenzitete beleži in sistematizira na objektivni način,⁷ onkraj subjekta in njegove lobotomizacije realnosti, kar je bistvo projekta *psihotičnega akcelerationizma* v nastajanju.

---

7 Kot to v svojem značilnem slogu izpostavlja Nick Land: "V svoji najbolj zanesljivi obliki je gematrija orodje za rigorozno razkrivanje zgovornih čudežev." (Land, 2024)

Viri

- Deleuze, Gilles, and Félix Guattari. 2003. *Anti-Oedipus: Capitalism and Schizophrenia*. Prevedli Robert Hurley, Mark Seem in Helen R. Lane. London: Continuum. Izvirno delo izdano leta 1972.
- Deleuze, Gilles. 2014. *Difference and Repetition*. Prevedel Paul Patton. London: Bloomsbury. Izvirno delo izdano leta 1968.
- Evens, Aden. 2000. "Math Anxiety." *Angelaki: Journal of the Theoretical Humanities* 5 (2): 87–111. <https://doi.org/10.1080/09697250020034788>.
- Jung, Carl Gustav. 2010. *Synchronicity: An Acausal Connecting Principle*. Princeton: Princeton University Press. Izvirno delo izdano leta 1952.
- Land, Nick [@xenocosmography]. 2024. "... At Its Most Secure, Gematria Is a Tool for the Rigorous Exposure of Eloquent Miracles [...]." X, 22. oktober, 2024. <https://x.com/xenocosmography/status/1848603927891349813>.
- Lévi-Strauss, Claude. 1969. *The Elementary Structures of Kinship*. Prevedli James Harle Bell, John Richard von Sturmer in Rodney Needham. Boston: Beacon Press. Izvirno delo izdano leta 1949.
- Miller, Jacques-Alain. 2003. "Irony: A Contribution of Schizophrenia to the Analytic Clinic." Prevedel Ellie Ragland. *Re-turn: A Journal of Lacanian Studies* 1 (Zima).
- Negarestani, Reza. 2024. "The Draw of the Desert." *The New Centre for Research & Practice*. Video. <https://www.youtube.com/watch?v=WcCUyU92K8E>.
- Saussure, Ferdinand de. 1959. *Course in General Linguistics*. Prevedel Wade Baskin. New York: Philosophical Library. Izvirno delo izdano leta 1916.
- Soler, Colette. 2023. "Enigmatična izkušnja psihotika, od Schreberja do Joycea." *Problemi* 9–10: 5–24.
- Valenčič, Maks. 2023. "Preživeti do konca veselja ali samomor? Intervju z Miroslavom Griškom." *Fast Right*. <https://fastright.substack.com/p/preziveti-do-konca-vesolja-ali-samomor>.
- Valenčič, Maks. 2023. "Psychotic Accelerationism." *Šum*. <https://www.sum.si/journal-articles/psychotic-accelerationism>.

Maks Valenčič
Kaj so intenzitete?

Založnik: Aksioma – Zavod za sodobne umetnosti, Ljubljana
www.aksioma.org | aksioma@aksioma.org

Zanj: Marcela Okretič

© Aksioma | Avtorske pravice besedila in slik so last avtorja
Ljubljana, april 2025

Esej je nastal za *PXXP-XXV: Spekulacija in razkroj*, 25. mednarodni festival sodobnih umetniških praks Pixxelpoint, ki sta ga soorganizirala (2024) Kulturni dom Nova Gorica in Aksioma – Zavod za sodobne umetnosti, Ljubljana v okviru Evropske prestolnice kulture GO! 2025 Nova Gorica – Gorica.

www.pixxelpoint.org/2024